

Kakor je poročal nek list iz Moskve, razdelil je Tolstoj vse svoje premoženje med svoje otroke, tako da on sam spada sedaj res k neimovitim krogom ter živi prav skromno, neumorno delujoč na Jasni poljani».

Veliki duh, slavni, plemeniti Rus, pred čegar imenom se klanja ves naobraženi svet, nedosežen pisatelj, največi geni sedanjega časa, Bog Te ohrani še dolgo let čilega in zdravega na duhu in telesu na čast najprej svojemu velikemu ruskemu narodu, na čast vsemu Slovanstvu in vsemu človeštvu sploh.

Skromna »Slovenka«, o kateri se Tebi niti ne sanja, se Ti klanja ob Tvoji sedemdesetletnici globoko, globoko ter želi da bi ne bilo slovenske žene in dekleta, ki bi ne znala, kdo in kaj si, Ti veliki nedosežni Tolstoj!

Dobra glava.

Na sredi sobe župnik ob mizici stoji,
Prijazno prišlej ženi tako le govori:

»Kaj novega si, žena, povedat prišla mi?
Imaš bolnika v hiši, al' hčerka se možič?»

»O vsi doma so zdravi, naj Bogu hvala bo,
Za svatbo ne pripravljam, saj čas je še zato.

Bolj važen, zarad Mihca, je danes moj prihod,
Ga hočem dati v šolo, da bo postal gospod.

Do zdaj še ni imela gospoda naša vas
In nova ni se pela še maša tu pri nas.

Saj ne samà z očetom, vsakteri bo vesel,
Ko Mihec naš bo prvi nam novo mašo pel«.

»Res, lepa to je želja, a žali Bog — zaman,
Ker vеди, zanj premoder duhovski naš je stan.

Preslabo glavo, Mihec, za šolanje ima,
Pri čedi in na polji ostane naj doma.

Tako ji župnik reče gledaje ji v oči,
A žena, hitre jeze, se hudo razsrdi.

»Pa dobro glavo ima, vedo sosedje vsi,
Je padel nanjo z lestve in vbila se mu ni«.

»Pretrda je! zatorej tej želji daj slovo,
Zvon farni k novi maši nas vabil še ne bo«.

Desimira.